

Domnul Stoyte revenise complet la stilul său obișnuit.

— Întotdeauna ai fost un prost, Bill, și presupun că așa o să fii totdeauna. Și nu uita ce ți-am zis despre amestecul în treburile lui Bob Hansen. N-o să accept așa ceva.

Plecă, într-o tăcere dramatică; dar după câțiva pași se opri și strigă peste umăr:

— Vino la cină, dacă ai chef.

— Mersi, spuse domnul Propter. O să vin.

Domnul Stoyte se îndreptă cu pas vioi spre mașină. Uitase complet de tensiunea arterială mare și de Dumnezeu cel viu și, dintr-odată, se simțea inexplicabil și nerezonabil de fericit. Nu era din cauză că ar fi înregistrat un succes notabil în lupta lui cu Bill Propter. Nu era cazul; mai mult, în timp ce nu înregistrase nici un succes, se făcuse puțin de rîs, și era pe jumătate conștient de asta. Sursa fericirii lui era altundeva. Era fericit, deși n-ar fi recunoscut niciodată asta, datorită faptului că, în ciuda a orice, Bill părea să-l placă.

În mașină, în timp ce mergea spre castel, fluiera de unul singur.

Intrînd cu pălăria pe cap, ca de obicei (deoa-rece, chiar și după toți acești ani, contrastul dintre palatul în care trăia și manierele proletare pe care le afecta îi producea o plăcere copilă-rească), domnul Stoyte traversă holul cel mare, se sui în lift și, de acolo, coborî direct în budoarul Virginiei.

Cînd deschise ușa, cei doi stăteau la cel puțin cinci metri distanță. Virginia era la dozatorul de suc, mîncînd gînditoare o înghețată de ciocolată și banane; așezat într-o postură elegantă pe unul din fotoliile din satin roz, doctorul Obispo era pe cale să-și aprindă o țigară.

Impactul suspiciunii și geloziei asupra domnului Stoyte era ca o lovitură de pumn îndreptată (pentru că șocul era fizic și localizat în zona mijlocului) direct spre plexul solar. Și totuși, nu văzuse nimic; nu exista nici o cauză evidentă pentru gelozie, nici un motiv vizibil, în atitudinile, acțiunile sau expresiile lor, pentru suspiciune. Comportamentul doctorului Obispo era perfect relaxat și natural; iar zîmbetul de bun venit uimit și încântat al Puiului era angelic în inocența lui.

— Unchiule Jo! Virginia alergă să-l întâmpine și își aruncă brațele în jurul gâtului său. Unchiule Jo!

Căldura tonului ei și moliciunea buzelor avură un efect magic asupra domnului Stoyte. Mișcat pînă în punctul în care folosea acest cuvînt la limita dublei lui conotații, domnul Stoyte murmură „Puiul meu!“, cu o emfază languroasă. Faptul că putuse să fie suspicios, fie și doar pentru o clipă, la adresa acestei copile pure și adorabile, delicioase și calde, viguroase și parfumate, îl umplea de rușine. Și acum pînă și doctorul Obispo reacționează neașteptat de amabil.

— Am fost puțin îngrijorat, spuse el în timp ce se ridica din fotoliu, de modul în care tușeai după prînz. De aia am venit aici, să mă asigur că te prind imediat ce sosești.

Băgă mîna în buzunar și, după ce scoase pe jumătate și apoi băgă imediat la loc o carte mică, legată în piele, ca o carte de rugăciuni, extrase un stetoscop.

— Prevenirea e mai bună decît tratarea, continuă el. N-am să te las să ieși gripă, dacă asta depinde de mine.

Amintindu-și ce săptămînă bună fusese la Beverly Pantheon pe seama epidemiei, domnul Stoyte se simți alarmat.

— Nu mă simt rău, spuse el. Cred că tusea aia nu era nimic. Doar vechea mea... știi : bronșita cronică.

— Poate că nu era decît asta. Totuși, aș vrea să te ascult.

Cu un profesionalism alert, doctorul Obispo își atîrnă stetoscopul de gît.

— Are dreptate, Unchiule Jo, spuse Virginia.

Mișcat de atîta sollicitudine și, în același timp, tulburat de gîndul că ar putea fi vorba de gripă, domnul Stoyte își scoase haina și vesta, după care începu să-și desfacă și cravata. O clipă mai tîrziu stătea sub cristalele candelabrului, dezbrăcat pînă la brîu. Pudică, Virginia se retrase din nou la dozatorul ei de suc. Doctorul Obispo își strecură capetele tuburilor curbate de nichel ale stetoscopului în urechi.

— Inspiră profund, spuse el în timp ce apăsa capul stetoscopului pe pieptul domnului Stoyte. Din nou. Acum tușește.

Privind dincolo de acest tub gros de carne păroasă, doctorul Obispo vedea, pe peretele din spate, cum locuitorii tristului paradis al lui Watteau se pregăteau să navigheze spre alt paradis, fără îndoială și mai chinuitor.

— Spune nouăzeci și nouă, comandă doctorul Obispo, întorcîndu-se de la îmbarcarea pentru Cythera la un prim-plan cu toracele și abdomenul domnului Stoyte.

— Nouăzeci și nouă, spuse domnul Stoyte. Nouăzeci și nouă. Nouăzeci și nouă.

Cu o meticulozitate profesională, doctorul Obispo mută capul stetoscopului dintr-un loc în altul, pe tubul de carne bombat din fața sa. Bătrînul vultur nu avea, desigur, nici o problemă. Doar familiarul set de raluri și șuierături pe care le avusese dintotdeauna. Poate că ar fi făcut ca totul să

pară mai realist dacă ar fi dus ființa aceasta la el în cabinet și ar fi pus-o în fața fluoroscopului. Dar nu; chiar nu avea chef. Și, în plus, farsa aceasta era mai mult decît suficientă.

— Tușește iar, spuse el, plantînd instrumentul printre firele de păr gri de pe sfîrcul stîng al domnului Stoyte.

Și, printre altele, reflectă el în continuare, în timp ce domnul Stoyte scoase o succesiune forțată de tuse artificială, printre altele, acești saci bătrîni de măruntaie nu miroseau prea bine. Cum putea o fată tînără să suporte așa ceva, chiar și pentru bani, el nu-și putea da seama. Și totuși, rămînea faptul că erau mii de astfel de fete care nu doar suportau asta, dar chiar le făcea plăcere. Sau poate „plăcere“ era prea mult spus. Pentru că în majoritatea cazurilor probabil nu era o problemă de plăcere în înțelesul firesc, psihologic al cuvîntului. Totul se întîmpla în minte, nu în trup. Își iubeau sacii lor bătrîni de măruntaie cu capul; îi iubeau pentru că îi admirau, pentru că erau impresionate de poziția acestor saci de măruntaie în lume, de cunoașterea sau de celebritatea lor. Ele nu se culcau cu un bărbat; era o reputație, era întruchiparea unei funcții. Și apoi, bineînțeles, unele dintre aceste fete erau viitoare modele pentru reclamele de Ziua Mamei; unele erau mici Florence Nightingale, așteptînd un Război din Crimeea. În aceste cazuri, pînă și infirmitățile sacilor de măruntaie erau atracții suplimentare. Aveau satisfacția de a se culca nu doar cu o reputație sau un depozit de înțelepciune, nu doar cu un judecător federal, de exemplu, sau președintele unei camere de comerț, dar de asemenea cu un soldat rănit, cu un copil imbecil, cu un minunat bebeluș mic și puturos, care încă face în pat. Pînă și fata asta drăguță (doctorul

Obispo aruncă o privire piezișă în direcția doza-
torului de suc), pînă și aceasta avea ceva de
Florence Nightingale în ea, ceva de mamă cu un
copil căzut pe front. (Și asta în ciuda faptului că,
în mod conștient, ea avea un fel de oroare fizică
față de maternitate.) Jo Stoyte era, oarecum,
bebelușul și pacientul ei; și, în același timp,
desigur, era în mare măsură și propriul ei Abraham
Lincoln privat. Întîmplător, era de asemenea și
omul cu carnetul de cecuri. Ceea ce trebuia luat
în seamă, desigur. Dar dacă ar fi fost doar asta,
Virginia nu ar fi fost nici pe departe atît de
fericită pe cît, în mod evident, era. Carnetul de
cecuri era făcut să pară și mai atrăgător în mîinile
unui semizeu care avea nevoie de o bonă care
să-i schimbe scutecele.

— Întoarce-te, te rog.

Domnul Stoyte se supuse. Spatele, reflectă
doctorul Obispo, era vizibil mai puțin dezgustător
decît fața. Poate pentru că era mai puțin personal.

— Inspiră adînc, spuse el, deoarece urma să
reia farsa de la capăt, pe această nouă scenă.
Încă o dată.

Domnul Stoyte inspiră enorm, ca un cetaceu.

— Și încă o dată, spuse doctorul Obispo.

În timp ce bătrînul fornăia, doctorul Obispo
se gîndi că avantajul lui principal era o deosebire
reconfortantă față de acest sac bătrîn și mirositor
de măruntaie. Virginia l-ar fi acceptat și, mai
mult, l-ar fi acceptat în propriii lui termeni. Fără
scene de Romeo și Julieta, fără prostii despre
Iubire cu „I“ mare, fără frazele sforăitoare de
șlagăr muzical cu ceruri albastre, visurile noastre,
raiuri terestre. Doar senzualitate de dragul sen-
zualității. Acel lucru adevărat, esențial și concret:
nimic mai puțin, se înțelegea de la sine, dar în
același timp (ceea ce, cu siguranță, nu se înțelegea

de la sine, pentru că ștoarfele încercau întotdeauna să te facă să le pui pe un pedestal sau să fii sufletul lor pereche) nimic mai mult. Nimic mai mult, în primul rînd, din respect pentru adevărul științific. El credea în adevărul științific. Faptele erau fapte; trebuiau acceptate ca atare. Era un fapt, de exemplu, că fetele tinere aflate în întreținerea unor bătrîni bogați puteau fi seduse fără prea mare dificultate. Era, de asemenea, un fapt că bătrînii bogați, oricît succes ar fi avut în afaceri, erau, în general, atît de speriați, ignoranți și stupizi încît puteau fi păcăliți de o persoană inteligentă care își propunea să facă asta.

— Spune nouăzeci și nouă, zise doctorul Obispo cu voce tare.

— Nouăzeci și nouă. Nouăzeci și nouă.

Nouăzeci și nouă de șanse din o sută ca ei să nu afle niciodată nimic. Asta era realitatea cu bătrînii. Realitatea cu iubirea era că ea consta, în esență, din congestionare și decongestionare. Așa că de ce să înflorești realitatea cu ficțiuni nenecesare? De ce să nu fii realist? De ce să nu tratezi toată povestea științific?

— Nouăzeci și nouă, continua să repete domnul Stoyte. Nouăzeci și nouă.

Apoi, continuă doctorul Obispo să reflecteze în timp ce asculta fără interes șoaptele și scîrțîielile dinăuntru tubului cald și mirositor din fața sa, apoi mai erau și motivele mai personale de a prefera să iei iubirea neornamentată, în condiția ei pur chimică. Motive personale care, desigur, erau de asemenea și o realitate ce trebuia acceptată. Pentru că era o realitate că el, personal, găsea o plăcere suplimentară în a-și impune voința asupra partenerei pe care și-o alegea. Ca să fie plăcută, această impunere a voinței nu trebuie să fie niciodată prea ușoară, prea previzibilă.